

PETR
SKYBSKÝ

Vlesích něco řadí

TOVÁRNA
U
TEMNÉHO

LESA

1. Kapitola... Prokletí temného lesa

„Píše se rok 1242, je první duben a já si to pořád pamatuji. V hlubokých lesích je prý něco, co zabíjí a žere lidi. Viděl jsem jen mohutnou a hroznou postavu, ale nemohu popsat, co to vlastně bylo. Z čarodějnictví je podezřelá jedna žena, kterou zdejší lidé honili a chtěli jí upálit. Žena ale nic s tím společného neměla. Já nevím, co zabíjí naše lidi, ale je to něco hrozného. Svědci mluví, že to komunikuje s lidmi, ale zároveň je napadá a žere. Tohle je můj příběh a je zaznamenán do mé kroniky. Inomine Patre.“

Žena utíkala hlubokým lesem, v ruce svírala pochoděň a mluvila si: „Musím odtud utéct. Já za nic nemohu. Za nic.“ Plakala. Lidé jí byli v patách a křičeli na ní: „Upálit, chyťte jí!“ Žena utíkala, co jí nohy stačily, vylezla na kopec a ozvala se: „Lidi, já za to nemohu! Já s ním nemluví a ani nejsem s ním!“ Lidé ale neposlouchali, mířili přímo k ní. Žena už opravdu nemohla, utíkala, v tom jí něco chytilo a odneslo jí to pryč. Lidé jí hledali, ale nic nenašli, jenom její stopy. Vrátili se a jeden z mužů promluvil: „Je to čarodějka! Zmizela!“ „Vypálíme celý les!“ Ozvala se jedna stará babka. Jeden muž se podíval na starou babku a napomenul jí: „Les nesmíme vypálit, ty hloupá! Neměli by jsme dřevo! Za ní!“ Lidé jí hledali, ale nemohli jí najít, pak se vrátili a muž se ozval: „Moc dobře vím, že utekla někde do vlčích hvozdu! Ať chcípne!“ Otočil se a vedl veliký průvod zpátky k vesnici. Mezitím žena, která byla považována za čarodějnicu se ocitla někde v houšti. Kolem ní něco mohutného prošlo a promluvalo: „Zůstaň tady a ani se nehni. Pokud odejdeš, lid tě zabije.“ „Kdo jsi?“ Ptala se. „Nedívej se na mne. Nejsem člověk a ani zvíře, ale bestie. Vezmi si jídlo na cestu a odejdi z toho kraje. Hned!“

Žena poslechla, vzala si něco na jídlo, porozhlížela se po okolí a ihned se dala na cestu. Byla ale velice zvědavá a z dálky se podívala na mohutnou a silnou postavu. Zbledla a vykřikla: „Obluda!“ Rychle se dala na útěk. Utíkala, co jí nohy stačily. Uplynul již jeden měsíc a několik dřevorubců se vydalo na kácení stromů. Jeden dřevorubec odložil sekuru, podíval se na strom a zvolal: „Ten půjde dolů! Pomozte mi! Je suchý!“ Ostatní dřevorubci jej poslechli a pustili se do kácení velikého stromu. „Pozóóór, padá!“ Vykřikl a rychle uskočil. Mohutný strom se svalil na zem. Dřevorubec objevil stopy a promluvil: „Nejsou to stopy lidské a ani medvědí. Co jsou to za stopy?“ Nedokázal si na to zodpovědět. Najednou si všimnul jednoho hustého porostu a zamířil přímo k němu. Polekal se, neboť z hustého porostu vyskočila stará žena, měla potrháné šaty a chyběla jí jedna ruka, vypadala velice ustrašeně. Dřevorubec ji zachytil, dal jí rychle napít a ptal se: „Co jsi zač a kdo ti tohle udělal?“ „Zrůda!“ Odvětila šokovaně. Výtřhla se mu a s velikým řevem utíkala pryč. Když dřevorubci skončili s prací, naštipané dříví poskládali na tři silné vozy a putovali zpátky do vesnice. Uložili dříví do dřevníku a umyli se. Zamířili si to rovnou do šenku, posadili se na velké dřevěné lavice a poručili si něco k pití a snědku. Jeden dřevorubec se napil a promluvil: „Šenkýři, jak jsme byli kácet stromy, našli jsme tam stopy, nebyly lidské a ani medvědí. Pak jsem přikročil k houštím a z nich vyskočila stará žena. Měla

roztrhané šaty a byla bez jedné ruky. Prý jí to udělala zrůda. Rychle se mi vysmekla a utíkala s řevem pryč.“ Šenkýř se na něho podíval, vůbec se nesmál a pověděl: „O tom lese se říká mnoho strašidelných věcí. Prý někde v hlubokých lesích žije obluda a napadá a žere lidi. Před měsícem zdejší lid honil jednu ženu, byla považována za čarodějku, chtěli jí upálit, ale zničeho nic jim zmizela před očima. Prostě byla fuč.“ „Zmizela?“ Ptal se dřevorubec. „Ano, prostě jim zmizela před očima. Nikdo neví, kde. Říká se, že jí zachránila bestie, ale nevím, jestli je to pravda.“ Dřevorubec se na něho podíval a napil se dobrého vína. Když se schylovalo k večeru, celá vesnice ulehla ke spánku, jen dobytek byl velice neklidný. Ve vesnici se objevila mohutná a silná postava a začala napadávat koně a trhat je zaživa. Muži zaslechli nařikající koně a rychle popadli zbraně a vyšli ven, ale to, co viděli, na to nikdy nezapomenou. Byli ve velikém šoku, obluda držela ve své tlapě koní hlavu a silně zařvala. Muži se třepali velikou hrůzou, nebyli schopní slova. Obluda pak rychle zmizela. Na druhý den ohraničili celý les a nikdo tam nesměl jít. „Je to prokletý les!“ Vystavili si nový les a na ten starý se ani nepodívali. Jedna stará žena se podívala na to místo a promluvila: „Bůh chraň naše potomky!“ Kronikář zapisoval zápisky a pak ji uschoval na bezpečné místo. Když zemřel, jeho kronika byla uložena do kovové truhly a zakopána v hlubokém lese, tam, kde se vyskytovala obluda.

2. Kapitola... Stavba nález

SOUČASNOST

K lesu přijížděly stavební stroje a začínaly ničit starý bývalý les. Z velikého bagru vystoupil muž silné postavy a řekl si: „Tak, tady to chtějí postavit. Firma Adulex. Výroba pvc materiálu. No dobrá, budou to mít.“ Otočil se a rozkázal: „Chlapi, stavební plány znáte, tak do práce!“ Na místě se začínalo pracovat na plné obrátky. Jeden dělník kopal krompáčem a pověděl: „Dle stavebního plánu tady má vést elektrika a o kud dál vodovod.“ Jmenoval se Honza a kopal dále. Najednou na něco narazil a ozval se: „Na něco jsem narazil!“ Ostatní k němu přišli a začali mu v tom pomáhat. Narazili na kovovou krabici. „To je asi z druhý světový!“ Pověděl jeden dělník. „Kašli na to, vem mobil a volej památkáře. Nebudeme se tady zdržovat kvůli hloupé truhle! Musíme splnit plán a firma má být za tři měsíce postavená!“ Pak flusl a zapálil si cigaretu. K nim přijeli dva památkáři, vzali si kovovou krabici, poděkovali a rozloučili se. „A odměna jako nebude?“ Ptal se dělník Honza. „Dejte mi svůj mobil a pokud to bude něco cenného, tak vám zavoláme.“ Promluvil památkář Václav a rozloučil se. „No, řekl si dělník Honza, : pokud to bude něco cenného, tak dostanu deset procent.“ Pak přišel k sobě a vrátil se ke své práci. Schylovalo se k večeru, na stavenišťe přišel strážný se psem a měl za úkol hlídat stavební materiál a stroje před zloději. Dělník Honza se na

něho podíval a poučil ho: „Kdyby se něco stalo, volejte na mé číslo. Třeba i v noci. Pokud to bude zloděj, kontaktujte PČR. Příjemnou noční službu.“ Strážný mu popřál dobrou noc a uvelebil se v jedné stavební buňce i se svým psem. Staveniště již bylo prázdné, jenom strážný tam zůstal. Uvařil si kávu, posadil se do křesla a četl si časopis. Pes rasy německého ovčáka se procházel sem a tam, působil velice klidně. Vypil již druhou kávu, vyšel ven i se svým psem a provedl povinnou obchůzku. Pes byl celkem klidný, působil vyrovnaně. Najednou něco zavětřil a mířil přímo k jednomu kopci. Začínal hrabat, vypadalo to, že něco našel. Strážný posvítíl baterkou na velikou jámu a našel lidské ostatky a nějaký odlitek. „To bude asi masový hrob z druhé světové.“ Pomyslel si. Vzal odlitek, obešel několikrát staveniště a vrátil se zpátky do buňky. Psovi dal nažrat, i napít a uvařil si kafe. Pak se podíval na ten odlitek a něco se mu na tom nezdálo. Pořádně jej očistil a prohlížel si to. „To vypadá na nějakou stopu!“ Zhýkl. Porovnával stopy, ale nebyla to medvědí a ani vlčí stopa, bylo to něco hodně velikého. Pak přestal nad tím přemýšlet a vrátil se ke čtení svého časopisu. Ráno už začínali přijíždět pracovníci, dali si ranní kávu a dělník Honza se jej ptal: „Jaká byla šichta?“ „Dobrá, ale byl jsem venku a můj pes našel tohle.“ Honza se na to podíval a pravil: „Nějaká stopa. Možná zkamenělina. Hm, to si nechte. Stavbyvedoucí by měl přijet až zítra. Jděte domů a dobře se vyspěte.“ „Díky. Mějte se!“ Ozval se ještě strážný, popadl svého psa a odcházel pryč ze staveniště.

V památném ústavu bylo rušno, památkář Václav se podíval na tu kovovou krabici, pak pohlédl na kolegu Jirku a oznámil: „To bude asi něco z druhé světové války. Otevřeme to.“ „Jojo, třeba tam budou nějaké německé dokumenty.“ Přikývl. Václavovi se podařilo otevřít kovovou truhlu, v ní našel dřevěnou truhličku, byla tak trochu v poškozením stavu, v ní byla kniha. „A hele! Kniha! To vypadá na kroniku!“ Opatrně jí vzal, očistil jí a začínal jí pomaličku restaurovat. Po dlouhé době se mu to podařilo a četl: „Píše se rok 1242, je první duben a já si to pořád pamatuji. V hlubokých lesích je prý něco, co zabíjí a žere lidi. Viděl jsem jen mohutnou a hroznou postavu, ale nemohu popsat, co to vlastně bylo. Z čarodějnictví je podezřelá jedna žena, kterou zdejší lidé honili a chtěli jí upálit. Žena ale nic s tím společného neměla. Já nevím, co zabíjí naše lidi, ale je to něco hrozného. Svědci mluví, že to komunikuje s lidmi, ale zároveň je napadá a žere. Tohle je můj příběh a je zaznamenán do mé kroniky. Inomine Patre.“ Zavřel to, podíval se na Jirku a pověděl: „To je kronika ze třináctého století. Píše se tam o nějakém netvorovi, který napadá a žere lidi.“ „Hm, přikývl Jirka, : kdo jí našel?“ „Nějaký dělník jménem Honza. No, zhodnotím její cenu a on dostane deset procent z nálezného.“ „No, pověděl Jirka, : ta kronika by měla mít hodnotu kolem dvou miliónů korun. Odhaduji to tak. Je to můj odhad.“ „Dobře, Jirko, necháme jí zhodnotit a pak mě budu volat. Ta kronika se musí dát do pořádku a přečíst jí.“ „Souhlasím.“

Uplynuly již tři měsíce a budova byla už postavená. K budově přijelo auto značky Škoda Fabia, z ní vystoupil starší muž a byl to právě majitelem budoucí firmy a zároveň i zaměstnavatel. Vešel do budovy, vypadalo to, že na někoho čeká. K němu přišel stavbyvedoucí a promluvil: „Pane Haras, vše je funkční. Elektrika jede, voda je puštěná a plyn je zde také zabudovaný a funguje. Jen musíme ještě doladit oplocení a je to hotovo.“ „Dobře, pane, přikývl pan Haras, : jsem s vámi spokojený. Peníze vám ještě dnes zašlu na firemní účet a byl bych rád, kdyby jste si pospíšili s tím oplocením.“ „Ano, pane Haras, zítra nám přivezou oplocení a ještě zítra to bude hotové.“ Usmál se stavbyvedoucí. Na další den pan Haras si nechal přivést všelijaké stroje na výrobu, stole židle, prostě celé vybavení do firmy. Oplocení již bylo hotové,

všude byl pořádek a klid. Pracovníci opustili budovu a v budově byl jen pan Haras a řekl si pro sebe: „Tak, zítra to uvedu vše do provozu a pak budu nabírat lidi. Sto lidí tady bude pracovat.“ Byl velice spokojený, sám se procházel po celé budově, kontroloval veškerá zařízení, jestli funguje, vše fungovalo bezchybně. Přišel k místu, kde byly kanceláře, pohlédl z okna a pomyslel si: „Nádherná příroda. Udělám pro zaměstnance malinký parčík. Budou u mne jako doma.“ Najednou mu zabylo špatně, posadil se na židli a hlasitě si řekl: „Jako by kolem mne prošla smrt.“

3. Kapitola... První zaměstnanci a něco tajemného

Byl zamyšlený, už si představoval, jak jeho firma funguje bezchybně a že má mnoho zakázek. Vstal, opět se procházel po celé kanceláři a zdálo se, že na někoho čekal. K budově přijelo auto značky Mercedes staršího typu a z něho vystoupili dva muži, byli to pánové z ochranky a měli za úkol jenom sedět na vrátnici a vykonávat denní, odpolední a noční obchůzky. Pan Haras se usmál, rychle jim běžel naproti a vše jim vysvětlil. Dva muži vše pochopili, prošli celou továrnou, seznámili se se vším a pak mířili ke své vrátnici. Panu Harasovi došlo, že nejsou jenom dva, určitě jich bude víc, ale už se o to nezajímal, nastoupil do svého auta a odjel do svého domova. V továrně byli jen dva strážníci a hlídali celou továrnu. Schylovalo se k noci, došlo na střídání vrátných, předali si směnu a odešli, byli tam noví. Jeden strážný se jmenoval Alois, byl velitelem směny a poručil svému kolegovi Janovi: „Udělej obchůzku venkem, pak vnitřkem a pak se vrať. Já ti zatím uvařím kafe. Jo, a zkontroluj stroje a světla!“ „Jasně, šéfe.“ Usmál se a vyšel ven. Alois se posadil na křeslo, díval se na kamery a pak si uvařil kávu, i pro kolegu.

Strážný Jan se procházel venkem, kontroloval dveře, okna, vše bylo uzamčené. Chtěl vejít do budovy, ale něco mu říkalo: „Podívej se na les!“ Obrátil se a sledoval les, byl nijak nezajímavý, ale měl nějaké divné tušení. Otřepala ho zima, přišel k sobě a rychle vběhl do budovy. Procházel se dvěma halami, kontroloval stroje a světla, vše bylo v naprostém pořádku. „Nic zvláštního, vše je v pořádku. Vracím se na vrátnici.“ Řekl si pro sebe a pomaličku odcházel. Před ním se objevil záhadný stín, jen tiše zašeptal: „Tento les je prokletý. Slyšíš mne? Prokletý a obluda povstane!“ Jan se otřepal hrůzou, vytáhl si obušek a pepřový sprej a vykřikl: „Je tady někdo?!“ Nikdo se neozval. „To se mi asi zdálo.“ Ale byl velice bleďý. S neklidnými kroky se vracel k vrátnici, vešel dovnitř, provedl zápis, vzal si uvařenou kávu a posadil se na křeslo. Celou dobu nepromluvil. Toho si právě všimnul Alois, ptal se jej: „Je všechno v pořádku?“ „Jo, odvětil nervózně, : ale něco jsem zaslechl a halucinace to nebyly. Byl jsem tam sám a někdo tam byl. Mělo by to být na kameře. Ke mne přišel stín.“ Alois se usmál a prohodil: „Jsi asi unavený a asi to byl vítr.“ „Aloisi, to nebyl vítr a vítr nemluví. Rozuměl jsem každé slovíčko!“ Ohradil se Jan. „Dobrá, přikývl, : tak co jsi slyšel?“ „Prošlo to kolem mne a řeklo mi, že ten les je prokletý a že obluda povstane.“ „To je

zajímavé, přikývl Alois, : podívám se na kameru. Kde jsi byl, jak se to stalo?"

„V hale, kde se budou vyrábět trubky z pvc. Byl jsem u prvního stroje.“ Alois se podíval na něho a promluvil: „Podívám se tedy na kameru.“ Oba se dívali na kameru, nic ale zajímavého neviděli, až v dalším záběru. Kolem Jana opravdu prošel stín. „Máš pravdu, přikývl Alois, : natočím to do záznamu a ukážu to majiteli firmy. Třeba už asi něco s tím udělá.“ Jan byl rád, že je natočen důkaz, v klidu se posadil do křesla a popíjel kávu. Od té noci se už nic nedělo. Ráno k továrně přijel pan Haras, majitel firmy Adulex, vystoupil z auta a zamířil si to rovnou k vrátnici. „Tak co pánové, ptal se, : jaká byla služba?“ „Dobrá, odpověděl Alois, : ale můj kolega Jan viděl ve vaší továrně ducha a promluvil k němu.“ „Co je to za blbost?“ Usmál se pan Haras. „Ne, to není blbost, je to natočeno na kameře a mám uložený záznam. Je to nějaký stín nějaké ženy. Vypadá to na ducha.“ Pan Haras tomu uvěřil, posadil se na křeslo a poručil: „Ukažte mi ten záznam!“ A vskutku, záznam byl puštěný a opravdu, v hale, kde byly stroje, tak se kolem Jana opravdu něco mihlo. Pan Haras si to pouštěl pořád dokola a zkoumal. Pak si pohrál s programem a promluvil: „Jo, máte pravdu, je to duch! A vypadá to na ženu!“ „Ano, potvrdil strážný Jan, : promluvílo to ke mně.“ „A co vám to řeklo?“ Otázal se jej pan Haras. „Řeklo mi to, že ten les je prokletý a že obluda povstane.“ „Ehm, podotkl pan Haras, : dejme tomu, že se nám to všem zdálo.“ „Ale pane Haras, já, Alois a vy jste to viděli!“ Zhýkl Jan. „Ano, přikývl, : ale pochopíte, tu továrnu jsem nechal postavit a stálo mne to mnoho peněz a výroba také něco bude stát. Nesmí se to dostat ven. A koneckonců, nejsme jediná firma, ve které se objevil nějaký duch. Těch záznamu ve světě je! Bude zde pracovat sto lidí a já si nepřeji, aby se to někdo dozvěděl. Dám vám teď každému po pěti tisíci, když budete o tom mlčet. Souhlas?“ Oba s tím souhlasili, vzali si od něho peníze a poděkovali. „A ten záznam si schovám a pořádně jej prostuduju. Mám známé na památkářském ústavu, možná by měli něco o tom místu vědět.“ Promluvil pan Haras. Alois se na něho podíval a poprosil: „A mohl by jste nám později říci, co tady bylo?“ „Jistě. Řeknu vám to.“ Poděkovali.

4. Kapitola... Život v továrně, práce a záhadné zvuky

Uplynul jeden týden a k firmě Adulex se začínali sjíždět první zaměstnanci. Majitel a zároveň ředitel firmy Adulex Oldřich Haras je přivítal a uváděl je do své kanceláře. Tam je rádně proškolil a ukazoval jim vše, jak mají pracovat a co mají vyrábět a jak mají vyrábět. Zaměstnanci jej pochopili, převlékli se do montérek a pustili se provizorně do práce. Práce jim šla od ruky. Když už všemu porozuměli, Oldřich Haras jim oznámil: „Tak, jde vidět, že všemu rozumíte. Dnes vám vystavím smlouvy a zítra už nastoupíte všichni do práce.“ Jedna žena se usmála, byla ráda, že má práci, zeptala

se: „Jaký bude plat a jaké budou směny a jestli tady budeme mít nějaké obědy a svačiny?“ Oldřich Haras se usmál a v klidu pověděl: „Obědy tady budou dovážet hotové a svačiny také. Zatím bude dvousměnný provoz, ranní a noční, osmičky. O pauzách je pro vás vyhrazená kuřárna a vzdadu je i malinký parčík. A plat bude kolem dvaceti tisíc.“ „Děkuji, myslím, že tady budu, a nejen já i kolegové spokojení.“ Usmála se žena. Zaměstnavatel je ještě provedl celou firmou a před odchodem jim ještě dodal pracovní smlouvy a pozice v zaměstnání. Všichni se rozloučili a odešli do svých domovů.

„Tak, řekl si Haras, : vše půjde podle mých představ a tak to má být.“ Schylovalo se k večeru, vše sám dokonale připravil na zítřejší ranní směnu. Pak zkontroloval kanceláře, ve kterých budou mzdové účetní. Usmál se a pověděl si: „A zítra může vše začít.“ Opustil budovu, nastoupil do svého auta a odjel pryč. Ráno bylo chladné a k firmě přicházeli první zaměstnanci, mířili do kuřáren, dávali si ranní kávu, pak mířili do šaten. Tam se převlékli a kráčeli přímo na výrobní halu. Tam na ně čekal zaměstnavatel Oldřich Haras, přivítal je: „Vážení zaměstnanci a zaměstnankyně, vítám vás na ranní směně a věřím tomu, že se vám tady bude pracovat velice dobře a s nadšením. Jak bude pauza, čekají vás ve svačárně tři chlebičky a limonáda. Pak se pojede naplno.“ Zaměstnanci a zaměstnankyně byli z toho nadšení, pustili se do výroby. Pracovalo se s velikým nadšením, zaměstnanci pracovali a pracovali. Byli rádi, že mají práci. Výroba pokračovala velice dobře, zaměstnanci všemu rozuměli a vše jim šlo od ruky. Oldřich Haras si je ihned zamiloval a začínal ke považovat, jako za své děti. Staral se o jejich pracovní oblečení, prostě neponechal nic náhodě. Jedna žena přišla k němu a ptala se: „Dobrý den, pane Haras. Mám otázku. Mohu?“ „Jistě. Od toho jsem tady. Klidně se ptejte.“ Žena zakašlala a otázala se: „No, slyšela jsem, že zde byl spatřen jeden duch. Je to pravda?“ Ondřej Haras se na ní podíval a odvětil: „Je to možné, ale nic už tady není. A odkud jste se to dozvěděla?“ „Jeden pán z ochranky se o tom pochlubil. Že prý tady strašilo.“ „No, je to dost možné, ale mohu vám zaručit, že tady nic není. Opravdu. Buďte klidná. A jděte pracovat. Jak bude pauza, v jídelně máte tři chlebičky a limonádu. No, jen jděte.“ Žena se usmála, poděkovala mu za odpověď a s klidným krokem kráčela ke stroji.

Když byla velká pauza, všichni zaměstnanci kráčeli do jídelny, posadili se za stoly a pochutnávali si na chlebičkách a limonádě. Najednou se budova otřásla a vycházel nějaký divný zvuk. „Zemětřesení!“ Ozval se jeden ze zaměstnanců. V tom to ustalo. Jedna žena zazmatkovala a vykřikla: „Tady straší!“ Ostatní kolegové se jí smáli. Toho si právě všimnul Oldřich Haras, vběhl do jídelny a ptal se: „Jste všichni v pořádku?“ Zaměstnanci byli tak trochu vyděšení, ale vzpamatovali se a dávali najevo, že jsou v pořádku. Oldřich Haras se usmál, popřál jim dobrou chuť a odešel do své kanceláře. Nic zvláštního se už nedělo. Bylo po veliké pauze a pracovníci se vrátili ke svým strojům a vykonávali svou práci. Blížilo se k odpolední a ranní směna byla u konce. Všichni kráčeli do šaten, převlékli se a mířili do svých domovů. Ve firmě zůstal jen Oldřich Haras, díval se z okna na odcházející zaměstnance a pomyslel si: „Že by tady bylo nějaké zemětřesení? To se mi nějak nezdá.“ Popadl mobilní telefon a volal do památkářského ústavu. Jenom mluvil do telefonu: „Jirko, potřebuji něco zjistit o tomhle místě. Jakém? No, přece na tom místě, kde stojí má firma Adulex. Díky. Bude tě čekat. Dobře, počkám. Zatím ahoj.“ Položil mobilní telefon na stůl a posadil se na židli. Byl zamyšlený, pořád se díval na okno a pomyslel si: „Ten duch mne znepokojuje. Opravdu. Byl tady spatřen. Něco se mi na tom nelíbí.“ Uplynula jedna hodina a zdálo se, že usíná. Najednou jej něco vylekalo. Rychle ze svého křesla

vyskočil, pohlédl z okna a k němu jela návštěva. Jirka z památkářského ústavu. Rychle seběhl dolů a pak pomalíčku přicházel k němu. Zapálil si cigaretu a přivítal jej.

Jirka se na něho podíval a ptal se: „Tak co máš za problém, Oldo?“ „V práci jsem měl své lidi, tedy zaměstnance a bylo tady menší zemětřesení. Ihned po stavbě mé firmy se tady objevil duch ženy. Dal jsem to video k vám, aby se na to podívali, ale žádná odpověď nepřišla.“ „Dobře, přikývl Jirka, : podíval se na to video tady, ale že by tady bylo nějaké zemětřesení? To se mi nezdá. Tady nic není poddolované, půda je tady celá a nebyly tady bažiny, tedy byly, ale o kus dál. A pak ten les.“ Zakašlal. To Oldřichovi nedalo a ptal se: „Jaký les, Jirko?“ Jirka dal hlavu dolů a poručil mu: „Posaď se. Něco ti povím.“ Oldřich se posadil a byl zvědavý, co se dozví o tom místě. Jirka si zapálil cigaretu a mluvil: „Jak tady probíhaly stavební práce, tak jeden z dělníků našel nějakou kovovou krabici. Dostal za to nalezná a my jsme to řádně prostudovali. Je to nějaká kronika, něco něco takového. Toto místo je údajně prokleté. No, píše se to tam. Ale v té době se věřilo na ledacos.“ „Jaká to byla doba?“ Ptal se jej Oldřich. „Sahá to do třináctého století. Někjaká žena byla pronásledována z čarodějnictví, lidé jí chtěli v té době upálit, ale podařilo se jí utéct. Je tam psáno, že v těch lesích řádila nějaká obluda, která napadávala lidi a žrala je. Lidé se té obludy báli a tak zatarasili les a vystavěli nový. Byl tam přísný zákaz chodit.“ „A kde je ten les?“ Ptal se. „To nikdo neví, to právě musím zjistit.“ „Hm, přikývl Haras, : jeden muž z ochranky viděl ducha ženy a prý mu řekl toto: „Tento les je prokletý. Slyšíš mne? Prokletý a obluda povstane!“ Jirka se na něho podíval a poprosil jej: „Mohl bych to video vidět, na kterém je ten duch?“ „Jistě, není problém. Mám ho ve svém notebooku. Okamžik, musím jej zapnout a vyhledat ve složkách to video.“ Zapnul svůj notebook a na chvíli čekal. Jirka se díval okolo sebe a pochválil jej: „Pěknou firmu máš. Koukám, že ti to bude vynášet.“ „To ano, přikývl Oldřich Haras, : chci pro svou firmu jen to nejlepší, také i pro své zaměstnance.“ Otevřel na notebooku složku a ukázal to video. Jirka se na to podíval a promluvil: „Hm, to vypadá na opravdického ducha. No, viděl jsem dost. Každopádně o tomto místu musím něco zjistit, ale během jednoho dne, a ani měsíce to nebude. Musím sehnat všechny dokumenty a není to na jeden den, Oldo.“ „V pořádku, také s tím počítám. Jinak je tady vše v pořádku, mne jen zneklidnilo to zemětřesení a ten duch ženy.“ „Dobře, přikývl Jirka, : kdyby se náhodou něco dělo, tak mi volej na mobil. Tvé číslo mám, takže budu vědět, kdo mi volá. Už musím jít. Ale to video si odkopíruji a vezmu si ho.“ Pan Haras s ním souhlasil.

Oba vyšli z budovy, Jirka nasedl do auta a rozloučil se: „Měj se fajn, já už musím jet do památkářského ústavu. Musím něco dát ještě do záznamu. Měj se fajn!“ Olda Haras mu zamával a vrátil se zpátky do své kanceláře. Posadil se za stůl a pomyslel si: „Doufám, že další ranní směna půjde bez potíží. Nechci přijít o svou firmu a o své zaměstnance. Vrazil jsem do toho mnoho peněz, mnoho.“ Schylovalo se k večeru a Oldřich Haras si připravil vše na zítřek a odjel domů. V celé firmě zůstali jen dva strážníci a hlídali celý objekt. Oba strážníci byli v klidu a Alois se oblékl a oznámil: „Jdu se projít. Zkontroluji oplocení, pak celou továrnu a vrátím se zpátky. Budu pryč delší dobu a kdyby něco, ozvu se do vysílačky. Budu na třetím okruhu. Než se vrátím, uvař mi kafe.“ „Jistě.“ Přikývl Jan a posadil se do svého křesla. Alois vyšel ven, porozhlédl se okolo a zamířil si to rovnou k plotu. Strážný Jan seděl ve svém křesle, četl si časopis a sem tam se podíval i na kamery. Nic zajímavého neviděl, jenom dva zaparkovaná služební auta, jinak nic. Usmál se: „Ten duch asi zmizel. To je dobře. Mohu si klidně číst.“ Uvelebil se na svém křesle a četl. Strážný Alois se nacházel už

vzadu a kontroloval oplocení. Nic zajímavého nespatriil, jenom pár ptáčeků a tři zajíce, kteří poskakovali kolem plotu. Najednou se podíval na místo, kde kdysi v dávných dobách se nacházel prokletý les a dlouho se díval na to místo. Stál na místě dlouho, pořád se díval na to místo a pomyslíl si: „Nemohu si pomoci, ale z toho místa mám divný pocit. Jako by se tady něco odehrálo. Něco hrozného. No nic, jdu dál.“ V tom zaslechl nějaké vrčení, vytáhl si obušek a řekl si: „Že by pes?“ Prohledával to místo, rozhodl se opustit objekt firmy a šel se podívat na to místo, kde stával prokletý les. Zničehonic se mu zatočila hlava a upadl na zem. Vstal a pověděl si: „Co to bylo? Asi závatř. Musím se vrátit do objektu.“ Vracel se zpátky, za malou chvíli už byl u továrny a usmíval se.

5. Kapitola... Čtení kroniky a povstání

Od té doby se v továrně nic nedělo a noční směna pro strážné byla velice klidná. Oba se dívali na kamery a sledovali celý objekt, nic jiného nezahlédli, jenom některé ptáky a dva veliké zajíce, ale nic zvláštního. Ráno bylo chladné a do práce už přijížděli zaměstnanci. Strážní se střídali a předali si směnu a ti z noční odcházeli domů. Oldřich Haras přijel také ke své firmě, vystoupil z auta a kráčel přímo na vrátnici. Pozdravil je a ptal se: „Jakou měli vaši kolegové směnu?“ „Byla v pořádku, pane Haras, odpověděl první strážný, : nic zvláštního se nedělo a noční směna proběhla v pořádku.“ „Tak to jsem rád. Příjemnou ranní službu.“ Přikývl a rychle upaloval do své kanceláře.

Zaměstnanci se převlékli, vešli do kuřárny, v rukou měli kafe z automatu a kouřili. Jedna žena se podívala na to místo, kde byl kdysi prokletý les a pomyslíla si: „Z toho místa mám divný pocit. Jako by se tam něco zlého událo.“ Polekala se svého kolegy, který jí vyrušil. Když začínala ranní směna, zaměstnanci kráčeli ke svým strojům a věnovali se své práci. Vše ve firmě běželo tak, jak má. Oldřich Haras se nacházel ve své kanceláři a dělal si pořádek v papírech.

Mezitím Jirka byl v památkářském ústavu, podíval se na to video, ve kterém byl duch ženy a pomyslíl si: „Zajímavé.“ Napil se kávy a ozval se: „Václave, mám tady zvláštní video. Je tam natočený duch!“ „Duch? To mne nepřekvapuje. Na světě je mnoho nahrávek duchů. Je to jakýsi fenomén. Dnes se tomu ani už nikdo nediví.“ „Ale to by jsi se měl divit.“ Nadhodil Jirka. „Proč?“ Ptal se Václav. Jirka si zapálil cigaretu a prohodil: „Ta kovová krabice pochází z toho místa, kde tenkrát se stavěla firma Adulex.“ „No a?“ „No, z toho místa byl pořízen záznam toho ducha. Není to náhoda?“ To Václava zarazilo a podíval se na ten záznam. Tak trochu znejistil a podotkl: „No, myslím si, že asi vytáhneme tu kroniku a pořádně jí přečteme.“ „Ty jsi jí ještě nepřečetl?“ Ptal se jej Jirka zvědavě. „Ne, je zastaralá a musí se pořádně přečít. Něco je čitelné a něco zase není. Je to kronika ze třináctého století a to písmo už není skoro ani vidět. Musíme si s tou kronikou pořádně pohrát a tak se dostaneme dál.“ „Dobře, Václave, přikývl, : já se jdu někde najíst a ty se postarej o tu kroniku. Jak

dlouho to bude trvat?" „Já nevím, ta kronika je stará a bude problém jí přečíst. Ale co tam chceš najít? Je to jenom kronika.“ „Nechápeš? Ten duch ženy byl spatřen tam, kde byla nalezena ta kronika. To může mít nějakou spojitost.“ „Jirko, ta kronika byla nalezena o kus dál, tam, kde se nacházel ten prokletý les. A pochybuji, že by nějaká obluda povstala. Může se jednat o tehdejší folklór tehdejšího lidu. No dobrá, pohraji si s tím.“ Usmál se Václav a posadil se na židli. Jirka jen přikývnul, rozloučil se a odcházel pryč.

Blížilo se k večeru a Václav se stále nacházel v kanceláři a studoval kroniku za třináctého století. Detailně jí analyzoval a promluvil: „Kronika je napsána v latině. Mnoho vět je do češtiny přeloženo. Uvádí se tam o čarodějnictví a o zdejším kraji. Kdo se tam narodil, jak vyrůstal a co dělal za života. Vypadalo to na kraj, ve kterém žilo asi dvě stě, nebo tři sta lidí. Vypadá to na lid křesťanský. Nic zvláštního zde není psáno. Pak tady je zmínka o tajemném lese, ve kterém žila nějaká nestvůra. Ani zvíře a ani člověk. Nevím, co to je, ale napadalo to a žralo lidi.“ Odpočínal si, napil se kávy a zapálil si cigaretu. Pak se znovu podíval na tu kroniku a pověděl: „Píše se tam, že ten les byl navždy uzavřen a vystavěn nový. V tom novém lese se už nic nedělo. Do starého a prokletého lesa se nikdo neodvážil vstoupit. Ten, kdo do něho vstoupil, tak už se nevrátil. Hm, zajímavé.“ Nedokázal rozluštit větu, která byla napsána malinkými písmenky, vzal si lupu a začal tuto větu luštit. Přečetl: „Až se naši potomci dozvědí, co žilo v našich lesích, poznají hrůzu a strach. Není to pohádka, ale skutečnost. Tato nestvůra povstane a bude opět zabíjet lidi.“ Zasmál se tomu a řekl si pro sebe: „To je nějaká pověra asi. Obluda a ve středověku? Čarodějnictví, tomu bych věřil, tenkrát po čarodějnicích šli, ale o obludě nic nevím. Jenom tady je o tom zmínka.“ Napil se kávy a studoval dále. Najednou se u něho objevil stín, jen zaslechl ženské šeptání: „Tento les je prokletý. Nález se našel. Nečti to, jinak obluda povstane.“ Stín náhle zmizel. Václav se polekal a ozval se: „Je tady někdo?“ Odpovědi se ale nedočkal. „Asi se mi to zdálo. Jsem už asi přepracovaný.“ Prohlížel si kroniku a najednou spatřil nějakou větu, která byla napsána na konci kroniky. Nahlas jí přečetl: „Ten, kdo to přečte, probudí se veliká nestvůra. Povstaň, neboť nejsi člověk, ani zvíře, ale jsi určitě z pekel. Ten, kdo si s tebou poradí, je jenom Bůh. Povstaň a Bůh rozhodne o tvém trestu.“ Jak to přečetl, světlo zhaslo a v kanceláři nastala tma. Trochu se polekal a ozval se: „Rozsviňte někdo!“ Světlo se rozsvítilo a Václav poděkoval: „Díky!“

Mezitím v lese u továrny Adulex bylo ticho, po lese se procházela srnka a asi hledala něco k snědku. Vybírala si trávník, pak nějaké listí ze stromu. V tom se země pohnula a srnka se dala na útěk. Ze země se něco vyhrabávalo, pak to vylezlo nahoru. Byla to ošklivá obluda, pohlédla kolem sebe a zařvala. „Co to bylo?“ Ptal se strážný Alois, polekal se. „Nevím, ale nějaký pes. Tady je psů mnoho.“ Odpověděl strážný Jan, ale sám se také vylekal. „Já se jdu raději podívat ven a zkontrolovuji všechno. Podívám se i ven. Vezmu si raději obušek a pepřák, kdyby náhodou. Kdybych někoho viděl, dám ti vědět přes vysílačku. Buď na příjmu. Třetí okruh.“ „Dobře.“ Přikývl Jan a uvařil si kávu. Alois se připravil, oblékl si razící vestu a vyrazil na obchůzku. Jan se posadil ke stolu, díval se na monitory, ve kterých byl kamerový systém a monitoroval okolí. Alois vyšel ven, první provedl obchůzku celou továrnou a pak šel ven. V továrně se již nikdo nenacházel, všude pozhasinal a kontroloval toalety a sprchy, vše bylo v pořádku. Vše uzamkl a pak vyšel ven a kontroloval okolí budovy a oplocení. Nic zvláštního nenašel. Podíval se na hluboký les a řekl si: „Ten řev asi vycházel z toho lesa. Podívám se tam.“ Vzal vysílačku a ohlásil se: „Opustím objekt a podívám se do lesa.“